



Het genootschap

KORTVERHAAL

Ik probeerde niet aan de woorden van moeder te denken toen ik me in de kussens van de koets liet vallen en het deurtje toetrok. Ik hoopte dat ze de paarden niet zou horen die de oprijlaan afdraafden. Ze wilde niet dat ik dit deed. Ik had de koetsier de opdracht gegeven naar mijn vaders genootschap te rijden, maar zelf wist ik niet waar dat was. De sneeuwvlokken die tegen het raampje vlogen, maakten het zicht nog beperkter dan het door de donkere nacht al was. Ik greep het pakketje op mijn schoot steviger vast. Vader had gezegd dat ik het aan het genootschap moest afgeven als hij niet terug zou komen. En hij was niet teruggekomen. Het was alsof hij toen al geweten had dat hij een week later spoorloos zou verdwijnen. Moeder was ervan overtuigd dat hij dood was. Maar ik geloofde haar niet. Ik wist dat de club iets met zijn verdwijning te maken moest hebben. Waarom had hij mij anders dit pakje gegeven? Maar nooit had hij iets gezegd over het genootschap. Slechts één naam had hij genoemd toen hij me het pakje gaf: mister Malin.

We hielden plots halt. Een klopje van de koetsier maakte duidelijk dat we er waren. Ik stapte uit en keek om me heen. We waren in de stad. Grote herenhuisen rezen vlak naast het voetpad op. Er was niemand op straat. Voor de ramen van het huis tegenover me hingen zware gordijnen waardoor geen straaltje licht spierde. Ik draaide me om naar de koetsier, maar die zat doodstil in zijn jas gedoken te wachten. Mijn greep om het pakje verstrakte en in een vlaag van vastbeslotenheid stapte ik naar de donkere voordeur en pakte de deurklopper beet. Ik liet het vuistje drie keer met kracht op het gouden plaatje terecht komen en wachtte. Geen reactie. Ik keek nogmaals achterom, maar de koetsier had zich niet bewogen. Ik greep weer naar het vuistje toen ik een sleutel in het slot hoorde. Betrapt liet ik mijn hand zakken en zette enkele passen achteruit. De deur ging open en een oude man met een kandelaar in de hand werd zichtbaar. Hij stak de kaars naar voor om me beter te kunnen bekijken. 'U bent verkeerd', zei hij. Zijn stem klonk opvallend jong en besluitvast. Het bracht me even van mijn stuk.

'Ik kom voor mister Malin', zei ik, maar het gezicht van de man bleef zo gesloten als eerst.

'Ik ben de zoon van Edward Stephenson.' De man duwde de kandelaar nog meer in mijn richting en bekeek me traag. Na een volle minuut zette hij een stap achteruit, zodat ik binnen kon komen. Hij duwde de deur vlak achter me dicht en ik kon niets anders dan het kleine vlammetje van de kandelaar volgen dat in de donkere gang voor me uit leek te zweven.

Ik botste bijna tegen hem op toen hij bleef staan om een deur te openen. Hij zette een stap achteruit om me binnen te laten. Onzeker bleef ik op de drempel staan. De grote kamer werd flikkerend verlicht door tientallen kaarsen aan de muren. Tegen drie wanden stonden zware boekenkasten vol dezelfde in rood leer gebonden boeken. Overal stonden fauteuils. Alleen of in kleine groepjes bij elkaar. Er zaten mannen in. Ze dronken of rookten, ze praatten of lazen een boek. Hun geroezemoes versmolt tot een eentonig achtergrondgeluid. De open haard brandde fel. Voor de grote ramen hingen gordijnen van dezelfde wijnrode stof als het tapijt. Niemand had opgekeken. Het was alsof ze ons niet gehoord hadden. Ik wilde aan de portier vragen wie mister Ma-

lin was, maar toen ik me omdraaide, zag ik dat de deur gesloten was en de man verdwenen.

'Jij bent vast de jonge Stephenson', zei een stem plots dichtbij. Ik had niet gezien dat een van de mannen opgestaan en naar me toegekomen was. Ik kende de man niet, maar ik had plots een sterk gevoel dat dit mister Malin was.

'Mijn vader vroeg me u ...' Verder kwam ik niet. Maar de man keek alsof hij wist wat ik wilde zeggen.

'Dank je wel.' Hij nam het pakketje meteen van me aan. 'Ik sta erop dat je blijft.'

Het was een uitnodiging, maar het klonk als een bevel. Hij wuifde naar de kamer en duidde daarbij onduidelijk op een nog lege fauteuil.

Ik durfde niet anders dan me in de aangeduide fauteuil te laten zakken. Mister Malin knikte kort en nam weer plaats in de fauteuil bij enkele andere mannen wat verderop.

De slagen van een onzichtbare klok overstemden af en toe het gemompel van de mannen. Ik vergat de tel bij te houden hoe vaak ik de klok hoorde. Niemand wendde zich tot mij. Niemand vroeg me iets. Niemand leek het vreemd te vinden dat ik er was. Zelf durfde ik niemand aan te spreken, maar ik durfde ook niet op te staan om weer naar huis te gaan.

Toen de klok acht slagen sloeg, richtten de mannen zich op. Mister Malin stond weer even plots voor mijn neus.

'We zouden het erg op prijs stellen als je bleef eten.' Zijn stem had dezelfde toon als eerder die avond.

'Weet u iets over mijn vaders verdwijning?' Het verbaasde me dat ik de vraag die al de hele avond op mijn lippen brandde, durfde te stellen. Mister Malin antwoordde niet, maar ging me voor naar een andere kamer. Ook hier lag een zelfde soort dik tapijt, maar in plaats van fauteuils stond er nu een lange houten tafel met hoge stoelen.

Het eten werd opgediend door een vrouw en de mannen aten en mompelden weer verder. Ik probeerde te luisteren naar de gesprekken rondom me, maar kon me niet concentreren. Ik probeerde een opening te zoeken in hun gesprekken om de vragen te stellen die in mijn hoofd rondtolden, maar durfde niet. Het eten was verrukkelijk. Het grote stuk vlees smaakte hemels. Nog nooit had ik zo lekker gegeten.

De maaltijd werd afgesloten met een brandy, maar nog voor de vrouw mijn glas kon inschenken, zei mister Malin plots:

'Het wordt tijd dat je naar huis gaat.' Ik aarzelde, maar mister Malin deed teken en de oude man die me had binnengelaten, stond al achter mijn stoel. Stomverbaasd volgde ik hem door de donkere gang naar de deur. Toen ik op de stoep stond, knikte de man kort. 'Tot ziens' en hij sloot de deur.

De herinnering aan die avond bleef me de volgende dag en de hele week erna achtervolgen. Ik wist gewoon dat die mister Malin meer wist over mijn vaders verdwijning maar ik had een even sterk gevoel dat hij daarover niets zou lossen. Ik wilde teruggaan, maar ik durfde niet. Tot ik me herinnerde dat de oude man aan de deur 'tot ziens' gezegd had. Wilden ze dat ik terugkwam?

Ik zei niet tegen moeder waar ik heenging, maar ze wist het. Ze keek me met donkere ogen aan en zweeg.

Het was alsof ik de tijd teruggedraaid had. De hele avond speelde zich af op bijna net dezelfde manier als de vorige keer, alleen had ik geen pakje meer bij me. Het eten was even verrukkelijk en nog voor de brandy werd ingeschonken, stond ik weer met al mijn vragen op straat.

Ik ging verschillende keren terug. Moeder bleef herhalen dat ik het niet moest doen. Het genootschap was slecht. Zij hadden ervoor gezorgd dat mijn vader verdwenen was. Ze zouden mij ook doen verdwijnen. Maar hoe vaker ik ging, hoe minder ik haar waarschuwingen geloofde. Mister Malin en de andere heren waren niet slecht. Ze praatten en lazen en genoten van heerlijke maaltijden. Hoe



Illustratie: Peter De Cock

kon mijn vader daardoor verdwenen zijn? Toch kon ik de gedachte niet van me afzetten dat mister Malin wel degelijk meer wist over mijn vaders verdwijning. Maar ik vroeg hem er niet naar. Hij gaf me ook weinig tijd om vragen te stellen. Elke keer als ik er was, kwam hij bij me zitten en vertelde. Hij vertelde met gedempte stem alsof de andere mannen het niet mochten horen. Ik leunde naar hem toe en luisterde. Het was niet meer de drang om meer te weten te komen over mijn vader die me nu wekelijks naar de club lokte, maar de verhalen van mister Malin. Moeder had gelijk. Het was niet zomaar een genootschap. Het was een geheim genootschap. Maar zij had geen idee wat de mannen uitvoerden.

Mister Malin vertelde over de ontstaansgeschiedenis van het genootschap, die honderden jaren terug lag. Hij vertelde over de stichter en over de leden.

'Hoe worden nieuwe leden aangeworven?' vroeg ik voorzichtig. Mister Malin leunde achterover en liet zijn vingertoppen tegen elkaar rusten.

'Er worden bijna nooit nieuwe leden aangeworven.'

'Maar ... hoe kan het genootschap dan al eeuwen bestaan?' Hij keek me lange tijd zwijgend aan.

'Omdat onze leden nooit sterven.' Hij maakte geen grapje. Ik durfde niet verder te vragen, maar hij zag de verwarring in mijn ogen. Hij glimlachte en met zachte stem vertelde hij verder.

Het genootschap was niet zomaar een groepje mannen dat bij elkaar kwam om te

praten. Eeuwenlang al namen ze de taak op zich van Weldoeners. Ze reddten het leven van talloze mensen, zonder dat iemand ervan wist. Ze haalden vrouwen uit brandende huizen, staken verhongerende kinderen brood toe, ze reddten schippers en zeelui van de verdrinkingsdood en behoedden reizigers voor overvallen. 'Omdat we zelf niet kunnen sterven, kunnen we ons in situaties begeven waarin andere mensen zich niet wagen.'

Ik wilde dat hij verder vertelde, maar tijdens de maaltijd ging hij niet meer in op ons gesprek en voor de brandy werd me de deur gewezen.

De hele week wachtte ik ongeduldig tot ik weer naar de club zou kunnen. Ik wilde moeder vertellen wat ik te weten gekomen was. Ze zou niet meer slecht kunnen denken van het genootschap als ze dat wist. En dat de leden onsterfelijk waren, betekende ook dat vader niet dood kón zijn! Maar het leek alsof ze me ontweek. Ze sprak niet meer tegen me en probeerde nooit met me in dezelfde kamer te zijn.

De week ging tergend langzaam voorbij, maar toen het eenmaal zo ver was, kreeg ik weer dat zware gevoel dat ik in het begin gevoeld had. Zou ik wel gaan? Maar ik kon het verhaal van mister Malin niet uit mijn hoofd zetten.

Toen ik binnenkwam, kwam hij niet naar me toe maar stond op en liep zwijgend weg. Ik volgde hem naar een kamer waar ik nog nooit geweest was. Het was er ijskoud. Er lagen spookachtige witte lakens over de meubelen en ook hier waren de gordijnen gesloten. Mister Malin ontstak enkele kaarsen en liep naar het enige zichtbare meubel; een grote kast met glazen deuren. Hij haalde er een dik boek uit en legde het gesloten op een afgedekte tafel.

'De reden waarom de leden van ons genootschap onsterfelijk zijn,' zei hij plots, 'staat in dit boek.'

Ik wilde mijn hand uitstrekken en het boek grijpen, maar ik hield me in. Ik wilde niet laten merken hoe graag ik hun geheim kende. Hoe graag ik deel wilde uitmaken van dit genootschap. Ik wachtte tot mister Malin het boek opensloeg en me bladzijde na bladzijde toonde. Ze stonden allemaal volgeschreven met namen. Eindeloze rijen na elkaar. Ik begreep het niet. Die namen waren de reden van hun onsterfelijkheid?

'Het vlees dat we eten', hij liet zijn vinger langs de namen glijden, 'maakt ons onsterfelijk.' Ik hoorde de klok in de andere kamer acht uur slaan. Tijd voor de maaltijd. Mister Malin bewoog niet. Hij staaarde naar de namen alsof hij hun gezichten voor zich zag. Tijd voor de maaltijd. Toen begreep ik wat hij bedoelde. Het heerlijke vlees ... Ik wist dat ik afschuw zou moeten voelen, maar ik voelde enkel maar fascinatie en een drang om meer te weten.

'We kiezen hen zorgvuldig uit. Ze kiezen zichzelf uit.' Het was alsof hij tegen zichzelf praatte. 'Zij geven ons de kracht om levens te redden. Hoe gezonder en vitaler hun vlees, hoe beter onze afstervende cellen vervangen worden door nieuwe cellen. Hoe beter wij ons werk kunnen doen.'

'Ben ik nu ook onsterfelijk?' Mister Malin lachte alsof ik een domme vraag gesteld had.

'Niet iedereen kan onsterfelijk worden.' Hij bladerde door tot de laatste bladzijde.

'Vind je het goed wat we doen?' Hij keek me strak in de ogen. Ik knikte. Hij draaide het boek naar me toe en stak zijn hand in zijn vest om er een pen uit te halen.

'Wil je ons helpen?' Hij keek me nog steeds aan. Ik kon niet weggijken en knikte weer. Hij stak me de pen toe en ik nam ze aan. Langzaam drong het tot me door wat hij van me verlangde. Maar ik was niet bang. Ik wilde niet weggrennen. Ik voelde me vreemd rustig alsof ik altijd al had geweten wat er zou gebeuren. Ik zette mijn naam onderaan op de lijst en toen ik het dopje weer op de pen schroefde, voelde ik me voldaan. Eindelijk. Eindelijk zou ik hun geheim volledig kennen.



Illustratie: Peter De Cock



Aline Sax is gepassioneerd door geschiedenis. Naar eigen zeggen komt dat door de historische jeugdromans van Thea Beckman en Paul Kustermans. Al toen ze 16 was, publiceerde ze haar eerste eigen historische jeugdroman, *Mist over het strand*, over de landing in Normandië. Sindsdien heeft ze nog meer jeugdromans geschreven, allemaal over een historisch thema. Voor de reeks *Fahrenheit* schreef ze vorig jaar *De Hond van Roosevelt*. Momenteel doctoreert Aline Sax in de geschiedenis aan de Universteit Antwerpen.

